

Internationalen juhla

Köyhälistön... internationalen juhla! "Internationale on kuollut." Muistojuhlako siis? Kuolleen kansainvälisen luokkastaistelun muistojuhla?

"Väkevydessään viruu maassa nyt kapinoitsijan ruumis, uljas. Mutta huulillaan on uhkaa ja ilkuntaa...! Iäksi toki ei näin! Ne henkeä ei vie multa: pian nousen ma kauhuna haudastain ja aseissa palaan jälleen!"

Siinä toivorikas vastaus.

"Toivot on turhia, vaikka ne kuinkakin kullassa ruskotelkoot".

Vain turhat toivot ovat turhia, mutta eivät väkevät ja todelliset toivot, toivot, joiden juuret ovat syöpyneet syvälle maailman tantereeseen.

Veljien veri maasta huutaa kostoa! Teräs ja rauta hallitsee. Raudan ja teräksen järjestelmä ajaa ihmisjoukkoja kadotuksen ja hävityksen helveteihin. Mutta aika odottaa!

Kapitalistinen isänmaa ei enää ole kevytmielisellekään kevytmielinen hurraahuutoasia. Isänmaallisesti meluavia joukkoja ei enää nähdä missään sotamaassa. Niin "sotavoitot" kuin tappiotkin painavat kansajoukkojen mieltä samaan suuntaan: Kauhea tappio, tuhansia, kymmentuhansia ihmishenkiä; kauhea voitto, kymmentuhansittain — satatuhansittain menetettyjä kansaishemisämme ja veljiämme! Se ei koske vain harvoihin yksityisiin, jotka voisivat valittaa, huutaa, saamatta ääntään julkisuudessa kuuluvaksi. Kaikkien sotakansojen melkein jok'ainoa ihminen joutuu persoonallisesti oman vengensä, isänsä, poikansa, veljensä,

läheemmän sukulaisensa, toveriensa, hyvän ystävänsä j. n. e. iäksi menettämisen kautta väkivoimalla kosketukseen sotakauhujen kanssa.

Synkkä tulevaisuus odottaa. Perheilleen ja omaisilleen jokapäiväistä leipää ansainneet kädet eivät enää koskaan työskentele. Raajarikkoja kaikkialla. Iloa ei missään. Isänmaa on liian raskas taakka kannettavaksi Tämä kapitalistinen isänmaa on helvetti.

Mitään tärkeätä sanottavaa, ei kysymystääkään, julkisuudessa sallita. Hallitukset vaikenevat. Mikä on sodan päämäärä? Kuinka kauan vielä pitäisi kestää? Kuinka suuria uusia ubrauksia ylivoimaistenkin uhrausten perästä? Onko isänmaa, maa, multa, tehtaat, työpajat, koneet ja kaupungit kalliimmat kuin ihmiset, kalliimmat kuin ne ihmiset, jotka eivät mitään omista mitä isänmaaksi sanotaan? Niidenkö tähden meidän ajetaan kuolemaan viimeiseen mieheen?

Sadat ja tuhannet kysymykset nousevat ihmisten tajunnassa. joihin vastaaminen johtaa yhteen ainoaan lopputulokseen: kauheata, kauheata!

Mitä lähemmäksi tullaan sotatilanteen ratkaisua, sitä kireämmäksi muodostuvat sisäiset luokkasuhteet kussakin maassa.

Se luokka, jonka tahdon ja toiveitten tavoittelun vuoksi sota syttyi, joka sota-aikanakin paiseuttaa masejaan "isänmaan vaaran ja kunnian kustannuksella, tulee sodan päätyttyäkin vaatimaan ehdotonta hiljaisuutta-

ta ja alistumista kansajoukkojen puolelta, jotta valtioille lainatut sotabiljoonat kantaisivat runsaan sadon ja jotta sodasta johduneet vauriot, maailman kauppayröstö, jälleen saatettaisiin korvata ja järjestää uusia tarpeita ja uusia mahdollisuuksia vastaavalle kannalle.

Kapitalistisen isänmaan menestys pakottaa supistamaan orpojen ja leskien leipää ja ajamaan heitä tehtaisiin piteneille työpäiville, alennetuilla palkoilla. Vuosikymmenien ponnistuksilla voitettuja suojeluslakeja syrjäytetään, valtioilta varoja vaativia vakuutusjärjestelmiä ja tehdastarkastuksia y. m. yritetään lakkauttaa — "isänmaan hyväksi — väliaikaisesti". Julkisen kansanopetuksen määrärahoja pienennetään niin vähään kuin suinkin. Kaikilla mahdollisilla, kansan taskuja tyhjentävillä verotuksilla maksetaan sotavelkojen korkoja ja kuoletuksia.

Tässä lyhykeitä viittauksia siihen mitä edessämme näemme. Se ei ennusta luokkarauhaa ja luokkien välistä sopua. Mikään mahti maailmassa ei ole kyllin raskas pitääkseen luokkataistelua allaan pitkiä aikoja. Yhä enemmän, mitä syvemmälle työväen taistelun täytyy vallitsevia oloja mullistaa, tunnetaan kansainvälisyyden tarpeellisuus ja ehdoton välttämättömyys.

Lähemmässä tulevaisuudessa täytyy työväenpolitiikan luoda perusteita taatulle ja pysyvälle maailman rauhalle. Kaikkien maiden työväki käsittää sodan päätyttyä elävämmiin kuin koskaan ennen tämän asian. Mikään mun kuin kapitalistisen järjestyksen vastainen työväenpolitiikka ei voi pysyvälle maa-

ilman rauhalle perusteita rakentaa.

Olisi turhaa luulla, että köyhälistön kansainvälisen liikkeen ainoa tähti lähtisi Zimmerwaldissa pidetystä sosialistikongressista ja siitä komiteasta, joka siellä valittiin työskentelemään eri maiden köyhälistöluokkien keskinäisten siteitten lujittamiseksi ja vahvistamiseksi. Aika vääntää käyntiin kaikki luokkataistelukoncisot kaikissa maissa. Pinnan alla pidetyt voimat puhkavat liikehtimistään varten leveät kulkuväylät, kunhan oikea aika ehtii ja tilanne valmistuu.

Luokkataistelu ei ole kuollut, eikä luokkataistelijaikansainvälinen suunnitelma suinkaan ole pohjaton. Se on yhtä todellinen ja oleellinen tulevaisuuden rakentamiseksi kuin kapitalismin suunnitelmat ovat todellisia ja oleellisia johtaakseen maailman hävittämiseen ja tuhoamiseen, jonka me edessämme näemme.

Me emme vietä kuolleen luokkataistelun muistojuhlaa, sillä luokkataistelun päämäärä ei vielä ole voitettu.

Meidän täytyy valmistautua taisteluja varten.

Kerran vietetään maailmassa kuolleen luokkataistelun muistojuhlaa, mutta se tapahtun vasta sitten kun luokkaolot ovat kuolleet.

Hamaan siihen hetkeen saakka meidän täytyy terottaa luokkataistelua.

Eläköön köyhälistön kansainväliselle veljeydelle perustuva luokkasota kaikkia sotia ja sotaan johtavia oloja vastaan, jotta kerran kaikki väkivallalla ja voimalla käytävät sodat loppuisivat!

F. J. S—ä.